

Evende smukke Viser.

Den Første:

Nu min Pen en Sang den vil nedskrive etc.
forfattet af Ole Wold.

XV, XXI.

Den Anden:

[Bagh, Erik] En Time forseent.

U.S. u.a.

V box 18:530

Mel. D, du min Ven som gaar paa Blommands Begring.

1.

Nu min Ven en Sang den vil nedskrive,
For her i Verden er mig altfor tungt,
∴ Jeg ønsker nu al Verdens Lyst bortdrive,
Jeg er et Træ som ei her bærer Frugt. ∴

2.

D jeg Daare maa mig selv beklage,
Som ingen anden Skyld kan deri vær,
Forbandet være høit den Stund tillige,
Da jeg kom din Skønne Dine nær.

3.

D her jeg ingen Glæde mere venter
Nu kan jeg ikke længer blive her;
Tsi mit Hjerte altid paa dig tænker,
Dg Sorgens Time slaar mit Hjerte nær.

4.

Hvor skal jeg nu da Veien tage,
For i min Tanke ligger du saa nær;
Jeg kan dig aldrig fra mit Hjerte jage,
Behøveligt du har en anden Lær.

5.

Bel kunde Ingeborg sin Frithjof glemme
Dg Herman sin Amanda ligesaa,
Men aldrig jeg i Verden dig dog glemme,
Det kan du trygt min Ven dog stole paa.

6.

D søde Pige nu maa jeg herfra brage,
Vi sees vist ei meer paa denne Jord,

Jeg maa kun tumle om blandt Verdens Plage,
Maake vi samles hos Gud i Himlens Borg.

7.

Vi samles da, hvor vi aldrig mere skilles,
Det er den Trøst som her mig give kan,
D lad mig fra dit Hjerte ei da skilles,
Da glædes jeg som Lanten sole kan.

8.

D Moder, du som fødte mig til Verden,
Du som Smerte baaret har din Søn,
Selv mine Tanker de mig nu bebreider,
Men du min Moder hører ingen Bøn.

9.

Hvad gavner det om jeg mig her beklages
For ingen her i Verden gir mig Trøst,
Aun for din Skønhed her mit Hjerte plages
Dg derfor er jeg døv for enhver Nøst.

10.

Hvad hjælper det Kundskab er mig givet,
Naar jeg er blind for Verdens Skønne Glæde,
For Verden har mig ingen Rigdom givet;
Tsi du er al min Rigdom og min Sands.

11.

Adis, lev vel, min kjære søde Pige,
Jeg for Afske skilles maa fra dig,
Men haabe at Gud vil unde os sit Rige,
Gud gid nu Timeglasset randt for mig.

12.

Men elsket Ven, jeg ønsker dig at stue,
Jeg med dig vil byde mit Farvel,
D lad mig dog for Duet altid svæve,
Farvel min elsket Ven, farvel, farvel!

[Bøgh, Erik]

En Time forsent.

Mel. Min fjortende Vaar kun jeg stued'.

1. Min Moder, imens jeg var liden, Løb engang en Kjarling mig spaa; Og Alt, hvad hun spaaet jeg siden har seet i Dødsbølle gaa. Denne Kjarling, med Stav og med Krykke, havde ærligen Vaslet fortjent; Thi hun spaaed at Jordlivets Lykke Stulde komme en Time forsent.

2. Min Onkel var en af de Rige, Han lignede ei sin Neveu. Dengang han farvel sulde sige Sine Penge og saligen dø, Al sin Rigdom han ved Testamente, At bortskjænte til mig havde tænkt; Han lod mig og Notarius hente. Men vi kom just en Time forsent.

3. Jeg et Embede søgte, og Lykken fik da endelig mage det saa, At jeg bødte Rakken og Ryggen Kunde frem for Hr. Statsraaden gaa. Og han svarede venlig: min Kjære, De har Embedet ærligt fortjent; Jeg beklager Dem ret paa min Vre, At De kom her en Time forsent.

4. For en Pige af Elkov jeg flammed, Hun var glad, hun var smuk, hun var rig; Da tilfaldt jeg min Smerte fremstammed, Hun med Kjærlighed svarede mig: At hvorfor har du for ikke døbet At forklare mig hvad du har ment? Det var dumt, thi nu er jeg forlovet, Du er kommen en Time forsent.
